

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

BUTLLETI INTERIOR DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

PRIMERA ÈPOCA N° 16
16 NOVEMBRE 1945

Col·laboracio de Catalunya

EDITORIAL

No es tracta de partits nous o vells, sino de concepcions noves

L'ADHESIO del Partit Socialista Català — organisme polític dels socialistes catalans exiliats a Mèxic — al Moviment Socialista de Catalunya; la carta de coincidència per a una presa de contacte que ens adreça l'Agrupació Socialista Catalana de la Gran Bretanya; la identitat de punts de vista que ha permès d'establir relacions amb la J.S., a Catalunya, i amb la Federació Catalana del P.S.O.E., a França, i amb els nuclis del Partit Català Proletari, Unió Socialista de Catalunya, P.O.U.M. i socialistes que es separen del comunisme estranger del P.S.U.C., a Catalunya, ens donen l'ocasió d'assenyalar tota la transcendència del fet que forces, totes elles provades en les lluites polítiques de casa nostra, ens vinguem, juntes, a reunir el nostre esforç. No es tracta de forces noves, ni de forces velles; ni de forces joves ni, encara menys, de forces caduques. Es tracta de forces permanents, « provades de cara a l'enemic », que coincideixen en una mateixa sensibilitat política i en una semblant concepció moral.

Única realització d'envergadura en la política catalana d'ençà de l'exode, destinada a rectificar i a donar consistència i una responsabilitat que no ha tingut aquesta política, sincronitzant-la, alhora, al moment històric que viu el món de post-guerra. Tal ha estat i és la polarització de totes aquestes forces en un front orgànic: El Moviment Socialista de Catalunya, veritable comitè organitzador del socialisme a casa nostra i primer pas per a la creació del Gran Partit dels Treballadors.

Constatem sense pretensió l'esdeveniment, de la mateixa manera que ningú, i molt menys cap adversari, pot discutir-nos-el. El que compta és la constatació de la presència d'un desig de renovació: elevar la política a l'altura de mira que li escau, desig que ha arrelat, ja, en els quadres dinàmics de la tècnica, de la producció, de la ciència i de la total actualitat de casa nostra, òmniques forces veritables de realització d'un poble.

El món ha viscut una experiència que l'escriuix encara. Hem vist ben prop el crepuscle incommensurable de la gran conquesta de l'home: la llibertat. No de la llibertat abstracta, ni de la llibertat de cartó acolorit que passeja, com si fossin els Gegants, la demagogia republicana burgesa. S'ha viscut un moment en què es tractava de liquidar la condició de l'home que el fa apte per a autodeterminar-se en relació a la societat que integra. Es tractava de desposseir col·lectivament les forces de realització i de producció del dret que aquestes tenen de voler fer beneficiar tothom de llur esforç i de voler administrar políticament aquest dret per llur propi compte.

L'època actual és menys propícia que mai a la revalidació de concepcions que l'hora històrica ha fet condemnar pels uns i pels altres. L'Europa políticament conscient, l'Europa d'Anglaterra, de França, de Noruega, de Dinamarca... ha tingut una noció d'aquesta realitat i ha apartat de la responsabilitat de la direcció dels pobles aquestes forces caduques, esdevingudes avui conservadores més aviat del rendiment d'una funció que d'un efectiu patrimoni moral i material.

S'ha sortit de la guerra amb un profund neguit de llibertat i de renovació. Com hem dit abans, tots els pobles consultats democràticament han confirmat aquesta aspiració. Les forces polítiques que, com les de casa nostra es troben a l'exili o en la clandestinitat, no poden constatar encara el fet i s'enlluernen amb una il·lusió de funcionari inamovible. El desengany serà més punyent. Els interessos d'un poble han d'ésser administrats pels que veritablement tenen quelcom a defensar-hi. La direcció d'un poble no és un treball d'aficionats, ni d'ambiciosos i no es tracta, tampoc, d'un tràfic d'empleus ni molt menys de governar per procuració. Es pot això que assenyalarem com un dels esdeveniments de més importància de la política catalana la constitució d'una gran força política dels treballadors que doti a Catalunya de la força de determinació que li manca. Aplegament fet sota el mateix signe que impulsa el món europeu: desig de llibertat i voluntat de renovació.

A to amb les corrents del món actual, el M. S. de C. preté, — honestament, com tota força responsable, — portar des d'ara l'orientació de la política catalana. No és perquè creiem factible com a possibilitat immediata el capgirament de l'ordre social i econòmic del món per l'implantació d'un règim socialista. Creiem, així sí, que en l'estat convalescent d'Europa, solament els socialistes — car som nosaltres els que més tenim a perdre-hi — podem carregar amb la responsabilitat de garantir i fer permanents les formes democràtiques en un moment de l'autoritarisme i pel bolxevisme. Com arreu, considerem perillós per a la llibertat de l'home i dels pobles deixar en mans inequívocament incapaces o indiferents, l'etapa indispensable de reajustament dels drets i deures democràtics i la necessitat de reforçar la funció d'un Estat modern en l'economia i en administració.

Perquè ens sentim capaços de desposseir d'una vegada de la coacció del diner i dels privilegis a les forces reaccionàries que a casa nostra es subleven periòdicament. Perquè creiem que no podem defugir d'intervenir en les formes d'estructuració federal que sols les forces socialistes d'Europa plantegen, en el nostre Continent, com extensió de llur internacionalisme, per tal de garantir-hi la pau i consolidar-hi llur força. Condició que ens fa triar: intervenir amb bel ligerància i treure d'aquesta conjuntura el benefici de la solució del nostre problema, o bé admetre una solució imposada a desgrat nostre, i qui sap si en absència nostra.

(Segueix pàgina 2)

L'ordre de Franco

per E. F.

EN unes declaracions relativament recents, el « Caudillo » va manifestar que « no donaria més llibertat que la que l'ordre permet ».

D'acord amb aquest criteri, i en vista dels incessants atacs de què és objecte a l'estranger el règim franquista, s'han anunciat unes eleccions municipals en què es permetrà als caps de família, i encara només a una selecció d'aquesta categoria de ciutadans, d'elegir un terç dels regidors. És a dir, que el « Caudillo », després d'haver martiritzat el poble espanyol durant nou anys, encara es permet, en aquestes altures, befar-se'n. Es seleccionaran els electors, i a aquestes « afortunats » només els reconixerà un terç de seny. Esperem que a l'estranger apreciaran tals eleccions pel que valen; i quant als espanyols màrtirs, ens en recordarem quan es passin comptes.

I, a propòsit, quin és l'ordre de Franco?

Al qui arriba de l'estranger, li sembla a primera vista que a Espanya hi ha un ordre perfecte. Tot funciona normalment (exceptuant, en aquests moments, l'electricitat), els espectacles són concorreguts, les botigues de queviures són ben proveïdes, tots els comerços tenen quantitat d'articles a disposició dels eventuals compradors.

Pero, el qui ve de fora no veu de moment que els qui han de viure del treball tenen un sou mensual tan ínfim i tan ínfim que es troben en un estat d'extrema pobresa. Els treballadors han de passar de llarg davant dels aparadors magnífics i temptadors, s'han d'accontentar amb uns racionaments irrisòris i han de fer uns àpats tan senzills que resulten insuficients per al manteniment

de la salut. La prostitució ha pres proporcions enormes. En moltes famílies, la dona o la filla s'han de prostituir per poder lligar caps. No obstant, la majoria prefereixen viure honradament, però han d'estrènyer el cinturó, i s'acostumen a més deficiències, sense possibilitats de cuidar-se ni de curar-se, perquè els sanatoris són insuficients. A més, són innombrables les demandes per a ingressar en els establiments públics de beneficència (hospitals, asils), que, a més de deficients, són també insuficients. És a dir, que molts milers de malalts, d'invalíds i de desvalguts es troben desamparats i amb l'única perspectiva d'una agonia lenta.

Mentrestant, els cossos armats tenen racionament doble, econòmics i altres privilegis (per exemple, tramvia franc, clíniques especials, etc.), les ordres religioses tenen amplament obertes les portes de Proveïments, i els burgesos i estraperlistes, amb la cartera plena, tenen tant pa blanc com volen i poden adquirir els requisits de les pastisseries i dels « colmados », plens a vessar. Els militars, els « senyors » i els « senyorets » poden, a més, satisfer tots els capricis amb les pobres dones i noies de famílies de treballadors que s'han de prostituir per poder subsistir.

Ultra això, a les presons arreu hi ha centenars de companys, usats d'ésser esquerrans, socialistes, comunistes o simplement lliurepensadors.

Per altra banda, en passar pels barris de luxe, com la Bonanova, Pedralbes, Sarrià, etc., es veuen sovint, i se senten parlar, grups d'alemanys, i també alguna vegada d'italians, que a l'ombra

de Franco estan conservant el « caliu per a quan puguin llançar-se a « reger » Europa i el món.

Com que aquest article està destinat a l'estranger, prego als camarades de fora que no s'equivoquin en el que fa referència a la religió. Els espanyols no són tan missaires com generalment es creu. El clero té preponderància perquè la hi dona el govern, no perquè respongui a un estat d'opinió. Com a prova d'això, transcriurem frases d'una allocució pronunciada pel Dr. Masdeu en l'acte de la col·locació de la primera pedra del temple parroquial de San Francesc de Paula (la dita allocució va ser publicada després en fullito): « No tanquem els ulls a la realitat, germans. Solament un vuit per cent, a la ciutat de Barcelona, són els qui compleixen el precepte dominical. Espero que heu ben llegit, solament un vuit per cent de la població va a missa el diumenge.

Tal és l'ordre de Franco.

El « Caudillo » i els falangistes, intoxicats d'història d'Espanya, volien tornar als temps en què no es podia mal el sol en els dominis de Castella. Però, les històries oficials no diuen que, en aquells temps « gloriosos », el poble havia de fer cua, a l'hora de l'àpat, a les portes dels convents per aconseguir unes cullerades de « boudin », o sia les delixelles que els monjos distribuïen després d'haver-se beutat amb el boudin.

Franco i la Falange han fracassat en llur intent d'aconseguir que, altra vegada, el sol no es pengui en els dominis de Castella, però han aconseguit plenament que el poble espanyol estigui en estat d'anar a fer cua pel « boudin ». Barcelona, Octubre 1945

El socialisme al Poder

per Joan ALEU

LA PUIXANÇA creixent del Socialisme a Europa no es deu a un fet casual, sino que marca una nova etapa política per Europa i, sobretot, assenyalava el desig ferm de la majoria de l'opinió del vell continent que vol que siguin implantades profundes reformes d'estructura en el règim polític i social dels pobles.

La segona guerra mundial no ha desfet tancos els vides i els pobles que ha trencat l'equilibri econòmic que la classe capitalista tenia establert i que, de fet, és el germe de totes les guerres.

Les Nacions Unides han fet, durant els anys anginosos de la guerra, una gran propaganda presentant-se com com els defensors d'un món millor, els

defensors d'una justícia social veritable.

El poble no ha regatejat esforços ni sacrificis, i durant cinc anys s'ha batut i ha passat misèria i fam i totes les penalitats que li han estat imposades, per tal que el feixisme sigui esclafat i, amb ell, tot el que representa reacció i injustícia social.

Un cop acabada la lluita, invitada l'opinió pública a participar lliurement en l'acció política, hem vist, en les dues primeres nacions que la consulta popular ha tingut lloc, decantar-se d'una manera decidida envers el programa socialista.

L'elecció ha estat encertada car el programa socialista és l'únic que pot posar l'ordre en el desgavell econòmic que regna avui en el món. És als so-

cialistes que comparteixen la responsabilitat del poder que recau des d'ara el deure de demostrar amb fets la viabilitat de les nostres idees i la conveniència de llur aplicació. Car seria desastro, si el socialisme internacionalista en repetir l'experiència feta durant els anys del 1918 al 1939. La col·laboració que es portà a cap durant aquell període, serví per a desprestigar el nostre ideal sense poder obtenir el més mínim resultat pràctic, ni tancos poder evitar que Europa esdevingués un camp de dura i trista experimentació feixista.

Després de munt de sofriments, el poble pateix, malgrat la victòria aliada, de fam i de misèria i espera resultats i no promeses. Espera que la democràcia i la llibertat esdevinguin realitats i no cosa morta, com s'escau malauradament encara, en el que afecta el nostre país. « No podem continuar, una vegada en el poder, amb imprecisions. S'imposen reformes profundes, i els socialistes tenim el deure de dur-les a terme, si no volem portar la més gran decepció a les multituds que avui tenen els ulls fets en nosaltres.

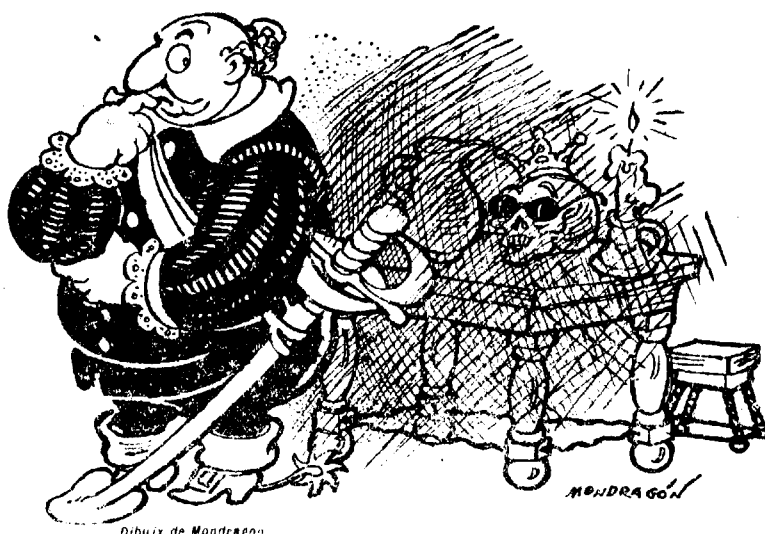
En la contesa actual, no cal pensar en posar pedaços a la màquina capitalista, introduint canvis que tindrien la virtut de no solucionar res i de descontentar a tothom. Avui, després de la tragèdia viscuda, cal que la riquesa sigui més equitativament distribuïda; que els obrers i els intel·lectuals, igualment com els pagesos, tinguin una més gran participació en els beneficis col·lectius.

La fumera dels darrers incendis de la guerra, no deixa veure prou clar, encara, el que vindrà després de tanta desolació. Des d'ara, veiem, ja, la perspectiva d'una lluita tenaç i dura, per tal d'obtenir del capitalisme les millores indispensables que ens permetin viure. I el que és més greu, ja veiem la perspectiva de milions de parats fent cua per a obtenir un subsidí que els permeti de no morir de gana.

Això demostra clarament que el capitalisme no pot viure sino és fent la guerra i sacrificant milers i milers de

(Segueix pàgina 2)

Hamlet-Franco

Dibuix de Mondragón

« Esser o no ésser... »

Vers la unificació del Socialisme Català

El Moviment Socialista de Catalunya força aglutinant

El Partit Socialista Català s'adhereix al Moviment Socialista de Catalunya

Benvinguts!

Amb data 6 d'octubre — simbolisme frapant! — el Consell Directiu del Moviment Socialista de Catalunya ha rebut l'adhesió que el Partit Socialista Català, tramet compte tingut « de la necessitat urgent d'eliminar voluntats, d'intre fora de Catalunya, per tal d'anar a la creació d'un vigoros moviment socialista autènticament català coordinant les activitats disperses, per aconseguir una major eficàcia i preparar les condicions per a poder constituir el gran partit de la classe treballadora catalana ».

Fa exactament deu mesos — el 14 de gener denguany — es constituïa a Tolosa del Llenguadoc el Moviment Socialista de Catalunya. Daleshores ençà, el camí recorregut és considerable. Tant a Catalunya com a l'exili, la idea d'un front orgànic del socialisme català ha arrelat profundament. Podríem dir que les nostres ales son ja prou fortes, quan encara el M. S. de C. no ha sentit el desig de fer llargues volades.

El Moviment Socialista de Catalunya ha despertat les simpaties de tots aquells que, adherents o no, cerquen per prou neguit la solució dels problemes que planteja l'hora actual. Ençà del camp antifeixista i obrer el M. S. de C. no coneix enemics. Les seves posicions polítiques i les seves ambicions interpreten fidelment el sentit de vasts sectors d'opinió. S'ha caracteritzada de les grans organitzacions radicals essencialment en llur força interpretativa, podem dir que el M. S. de C. neix ja com un gran partit, tant pel resso que ha despertat en les masses com pel volum de les seves ambicions, plaçades — per damunt de tots els egoïsmes particulars — en l'angle de confluència dels interessos de Catalunya i del seu poble treballador.

A desgrat de la manca d'una contextura orgànica definitiva, repetim que el M. S. de C. és ja una veritable força política amb la qual cal comptar. A nosaltres no ens seria permès ignorar-ho, als altres no els és permès oblidar-ho. Rera el M. S. de C. una gran força nova i socialista, autènticament catalana, es disposa a jugar un paper importantíssim en el terreny de la nostra política nacional. Políticament, som els interpres a Catalunya del pensament europeu de post-guerra. Orgànicament, som la gènesi del gran partit socialista el procés de gestació del qual ha entrat, avui, en una nova fase.

La relació de forces de la política catalana ha variat sensiblement. El panorama polític actual no és el mateix del 1919. De fet, la política catalana adoleix d'una crisi latent que tard o

d'hora es manifestarà en tota la seva agudesa. És la conseqüència d'aquesta gran força socialista que representa el M. S. de C. És el triomf del M. S. de C. el triomf de la nostra política sobre els personalismes polítics recolzats per ambicions mesquines. Seria un greu error no voler reconsiderar aquest fet patentitzat pel balanç francament favorable dels deu mesos d'actuació del M. S. de C. Error que finalment ha de recaure amb totes les seves conseqüències damunt dels obcecats.

Voler ignorar la realitat no és poder forçar la realitat.

La força creixent del M. S. de C., el valor i la personalitat dels seus dirigents i militants emparentats amb totes les gestes heroïques del nostre poble, augmenta considerablement la responsabilitat dels seus quadres. Mai no hem esquivat els nostres deures, mai no hem egotjat els nostres esforços, mai no hem assajat de sotstreure'ns a les nostres responsabilitats polítiques o resistents. Avui, però, aquestes han augmentat seguint una progressió geomètrica continuament superada. Els mateixos problemes se'ns presenten actualment amb més acuitat, més directament lligats a nosaltres, al M. S. de C.

A la necessitat d'introduir un nou concepte de democràcia, de crear una ètica política, d'incorporar Catalunya — i per extensió la Península — a Europa, s'hi suma més imperiosament que mai el deure inexcusable de salvar les llibertats catalanes i la República. En tant que socialistes i en tant que catalans, tenim clara consciència del lloc d'honor que ens escua en aquest combat, i entenem lluitar lo des de primera línia, dignes del nostre poble, de l'aventur i del M. S. de C.

En aquest terreny, com en tots els altres, la identificació amb el Partit Socialista Català és absoluta, total. En l'exili, en la resistència, la fraternitat de les nostres armes forjarà les condicions polítiques favorables a la constitució del gran partit socialista català, a l'entorn del qual, la classe treballadora catalana retrobarà l'instrument polític de la seva expressió i Catalunya el sentit de la seva història i un nou sentiment de la seva personalitat i grandesa.

Un darrer esforç és encara necessari per tal de cloure el procés d'unificació de les forces socialistes catalanes. El futur de Catalunya i del nostre poble treballador en depenen. En aquest terreny reservem al Partit Socialista Català el lloc que es mereix. En socialistes, fraternalment, us rebem.

Sigueu els benvinguts

L'adhesió del Partit Socialista Català al Moviment Socialista de Catalunya

per Miquel FERRER

ATENENT la invitació del Consell Directiu del Moviment Socialista de Catalunya i coincidint amb el seu propòsit, el propòsit i orientació del Partit Socialista Català, nascut a Mèxic com a conseqüència de la reconstrucció del moviment socialista d'orientació democràtica i autènticament catalana, ha estat acordada la nostra adhesió col·lectiva a aquest moviment socialista que dintre de Catalunya i a l'exili té com a finalitat primordial preparar les condicions que puguin donar vida i fortitud al gran partit socialista de la classe obrera catalana que és indispensable per a la reconquesta de les nostres llibertats i per a reconstruir el nostre país posant-lo al primer rengle entre els pobles lliures de la nova Europa.

El Partit Socialista Català, d'ençà de la seva fundació ha vingut treballant per arribar a punts de coincidència amb els diversos grups o tendències del socialisme autocton que hi havia a l'exili. Actualment, considera assolits bona part dels seus objectius d'unitat ampla i fraterna i té en els seus rengles companys de les diverses tendències del moviment obrer de casa nostra, homes que han exercit els més importants càrrecs públics a Catalunya i a la República; caps, oficials i soldats de l'Exèrcit Popular; antics militants i dirigents, sindicals, agèstistes; intel·lectuals de les diverses branques; professors universitaris, mestres d'escola, escriptors, artistes; treballadors de la ciutat i del camp de Catalunya. No remarquem aquesta munició selecta dels nostres militants actius com a cosa que hagi de permetre fer prevaler els nostres punts de vista per damunt dels criteris dels altres companys que a casa nostra, a Europa i a

l'Àfrica, militen al Moviment Socialista de Catalunya. Ho fem per a remarcar, amb goig, que els esforços esmerçats han trobat resso entre els socialistes més conscients de les diverses tendències que es troben al Continent Americà exiliats. La conjunció dels diversos sectors permet presentar davant dels companys de l'interior de Catalunya i davant dels de França i d'Àfrica un estol de militants disposats a la feina. Les nostres actuals Delegacions de la Gran Bretanya i de les principals repúbliques americanes ens permeten d'assegurar al Moviment Socialista una col·laboració intensa, variada i d'eficàcia per a la lluita antifranquista i de cara a la reconstrucció nacional catalana, orientada envers una confederació de pobles lliures d'Ibèria. També en aquest aspecte hem fet la nostra tasca: tenim establertes relacions ben cordials amb els companys socialistes d'Euzkadi, els de Galícia i fins i tot amb uns quants destacats militants del socialisme espanyol que coincideixen amb els seus companys de l'interior d'Espanya en reivindicar acords ja vells però sempre actuals propugnadors d'una Federació de Repúbliques Ibèriques.

L'adhesió col·lectiva del Partit Socialista Català al Moviment Socialista de Catalunya ha de permetre una acció intensa i de gran eficàcia a tot arreu on hi ha nuclis d'exiliats catalans antifeixistes. El Consell Directiu de França podrà parlar en nom dels socialistes d'Àfrica davant dels altres partits i organitzacions catalanes, davant del moviment socialista i democrata espanyol davant del moviment obrer internacional. Els que encara som a Amèrica, podem actuar amb la representació total del moviment socialista i això donarà molta més eficàcia a la nostra acció i ajudarà a decidir els treballadors més interessants de filiació socialista que encara resten al marge o sota disciplines forasteres contràries i enemigues dels interessos morals i materials del nostre poble. Les nostres comissions de treball i d'estudi podran comptar amb un major contingent de col·laboradors i l'intercanvi d'idees i la multiplicació d'iniciatives permetrà demostrar com son de prometedores les perspectives que el socialisme català té de cara al futur immediat de Catalunya. El nombre sector de dirigents i militants del moviment sindical de casa nostra, en cordials relacions agèstistes i cenetistes, farà que, des d'ara, es pugui

estructurar la reorganització sindical que haurà de substituir el sindicalisme falangista i que ben segur esdevindrà, com sempre, una força impossible de deixar al marge en els problemes de la reconstrucció nacional que comportarà una intervenció directa en la nova ordenació econòmica de Catalunya.

I el que és més important encara: donarà confiança als companys de l'interior de Catalunya i també ells podran presentar-se davant dels altres sectors polítics i sindicals amb tota la força representativa dels socialistes exiliats als dos continents. Força recolzadora de l'ur acció davant d'amics, d'adversaris i d'enemics. Força posada que està incondicionalment al seu servei.

Heus ací unes quantes dades per a demostrar la importància del Moviment Socialista que des d'ara ja és un sol bloc a Catalunya, a França, a l'Àfrica i en terres americanes.

Cap cosa del passat que pugui afeblir la nostra acció conjunta ha d'ésser suscitada. Ningú no ha de recordar errors i posicions d'altri que vinguin a fer sagnar de nou les ferides de la discòrdia socialista catalana. Les experiències de tots plegats son prou alligadores. Els recents articles dels benvolguts companys Coll, Aleu, Carrion, Comabella, Xuriguera, Bueso, etc, han donat als que som a Amèrica la seguretat del bon camí emprat, la ferma confiança de com les lliçons del passat immediat han servit per a bastir un pensament comú alliberat de mites i de dogmes, capaç d'inspirar confiança al nostre poble i especialment a la classe obrera de Catalunya que veu en el socialisme autocton que representem tots plegats un moviment coratós i responsable, revolucionari i constructiu alhora.

En aquesta avinentesa, saludem amb emoció els companys de la Resistència, capdavanters en la lluita antifranquista i reuixadors de tota la nostra preocupació i ajut; saludem als supervivents de la barbàrie nazi; trametem una fraternal abraçada a tots els fermes lluitadors del Moviment Socialista de França i de l'Àfrica. I tenim sempre un record emocionat pels malaguanyats caiguts a casa nostra, als camps de tortura alemanys, als que moren combatent per l'alliberament de França.

Fidels a la seva memòria, hem de fer-nos dignes d'ells actuant sempre al servei de Catalunya i del Socialisme.

Mèxic, D. F., Octubre del 1945

Tot caminant

Una pluja de Socialisme per Enric BRUFAU

ES ben cert que la natura sovint s'interfereix entre els desitjos dels homes. Diumenge mateix, per no anar més lluny, a Tolosa del Llenguadoc, el partit germí, el mes gran organisme obrer de la Península, organitza un acte per tal de demanar el reconeixement del Govern de la República. En aquest acte hi prenen part els representants dels partits socialistes sud-americans.

El Trianon Palace estava ple de gom a gom; l'entusiasme mesurat i responsable emocionava; veruablement era i duia el segell socialista; entusiasme sanitos que feia circular la sang roja, la bona, per les venes del cos humà a un rítm de joventut. Els oradors, amb accent diferent feien ressonar llur veu càlida dins del local i era escampada al carrer com un ocell lliure quan desgrana melodiques, pero la natura, com deiem mes amunt, no corresponia a les oracions generoses com el poble hauria volgut, i en lloc del Sol ferros l'ullet i acariar-nos manyagament, una pluja finíssima i fresca ens acarona i, per que no dir ho, feia creure a la gent simple la mala voluntat d'un poder advers. Pero jo no en feia gaire cas i oïtava perquè sabia que al cul del sac indubtablement hi trobariem les engrunes. I plovia sense parar i jo reia i reia també sense parar i mormolava dintre meu. Que n'estan de contents les nostres arrels, com llucarem si plou així! I quina fermesa d'ideals! Quin arbre més gran serà l'arbre socialista i quina seguretat i quin treball més plaent podrem dur a terme demà a Catalunya sota l'ombra fresca d'aquesta grandiosa rama del socialisme autèntic, de l'únic socialisme que en realitat hi ha, que ens aixoplugarà als catalans en totes les tempestes que el capitalisme mundial o bé les influències estrangeres voldran i voldrien desencadenar.

« Campanya d'hostilitat popular contra Franco i el seu règim »

Arreu de la nostra terra es porta a cap una intensa Campanya d'hostilitat contra el règim tirànic de Franco. Pertot, els equips de Front de la Llibertat menen ardidament la primera fase d'agitació recolzats per la simpatia de les masses populars.

El sosteniment d'aquests grups, l'acció de Resistència, exigeixen de tots nosaltres el màxim esforç econòmic. « ENDAVANT » i el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA aportenja des d'ara llur concurs entusiasta amb el recolzament moral i pràctic de llurs organismes a l'acció del Front de la Llibertat.

Per això demanem a tots els nostres amics i simpatitzants de respondre a la crida feta pel « Front de la Llibertat » per tal de finançar la Campanya d'hostilitat contra Franco i el seu règim.

VINT SEGELLS venuts a l'exili son UN PASQUI fixat a Catalunya.

Eus ací alguns dels components del Partit Socialista Català de Mèxic adherit al Moviment Socialista de Catalunya:

J. Aimami, Alcàntara Gusart, A. Artis Gener (Tianer), Pere Aznar, Felip Barjau, Dr. Bergos Ribalta, Jaume Camps, Joan Carreras i Palet, Victor Colomer, Dr. Cuyàs, Pere Escrivà, Angel Estivill, Miquel Ferrer, Pere Foix, Joan Fronjosà, A. Gilabert, Joan Gilabert, Carme Julià, Marià Martínez Cuenca, Pere Matalonga, Dr. Miró, Ramon Perera, Dolors Piera, Francesc Requena i Mas, J. Roure Toront, Pelai Sala, Manuel Serra i Moret, J. Soler i Vidal, Villarubia, Joaquim Xirau.

Fer UN nou subscriptor permet publicar i repartir dintre Catalunya DOS números de l'edició miniatura. Tots els llegidors d'« Endavant » ens han d'aportar un nou subscriptor